

• Animació infantil

ÀNGEL DABAN. ANIMADOR INFANTIL

«S'estan menjant la preadolescència»

Ja fa trenta anys que treballa en l'animació infantil, de la qual és un clar referent, armat només amb la seva guitarra. La seva intensa trajectòria l'ha portat a treballar també en ràdio i televisió, i ha rebut diversos premis, entre ells, un a la solidaritat d'Unicef

NURI FORNS

• – Com ho veien els pares, que es volgués dedicar a cantar cançons de mainada?

– «Suposo que ho veien com una cosa temporal, com que estudiava pedagogia...»

– Tenia algun model?

– «En aquell moment hi havia en Xesco Boix, després el grup Ara Va de Bo, i ells ja feia 4 o 5 anys que obrien camí...»

– El món de l'animació ha canviat molt?

– «Hi ha hagut canvis de repertori, perquè va passant el temps i vas afegint cançons noves, però l'esperit no ha canviat, només les formes. Els nens continuen sent nens i continuen rient davant del que els fa gràcia... Pots explicar un conte en un gran teatre i amb una gran potència de llum o pots explicar el mateix conte assegut en una cadira i de vegades connectes millor que no pas amb molt de muntatge. Ara es van a buscar coses molt aparatoses, grans muntatges, i sembla que el que va amb una cadira no val res...»

– No han perdut una mica la innocència els nens, se sorprenen amb les mateixes coses?

– «Les primeres edats, sí, llavors hi ha una franja a partir dels 10 anys en què sembla que hi hagi un segrest de la innocència. Sembla que els mitjans socials vulguin esborrar l'etapa de la preadolescència a l'adolescència, de seguida volen que aquests nens siguin grans, i que tinguin gustos de gent jove. S'estan menjant una mica aquesta edat dels 10 als 13-14, que és una edat difícil però amb identitat.»

– En què ho nota?

– «Pels jocs que han de fer..., tots són de cara a la Play..., que no hi tinc res en contra però cal real-

ment que els nanos als 9 o 10 anys ja estiguin jugant amb la Play en comptes de jugar en una plaça?»

– Potser és que no tenim la mateixa sensació de seguretat, per deixar que juguin pel carrer?

– «Sí, també és veritat, però no hi ha hagut un moviment perquè la mainada agafi afició per anar a jugar a jocs d'esplais o a la muntanya. Amb el vestit passa igual, de seguida sembla que han de vestir com els joves. En música, abans hi havia grups per a aquestes edats, que tenien contingut i ajudaven a agafar valors, com ara

«Ara en els espectacles infantils es van a buscar coses molt aparatoses i grans muntatges, i sembla que el que va només amb la seva cadira no val res...»

Esquirols, Falsterbo 3 i el moviment de folk de Barcelona, però s'ha anat eliminant i s'ha fet un salt cap al més comercial, com ara aquella nena que sortia cantant 'antes muerta que sencilla'... és molt fort, i que tota la mainada ho cantin...»

– Potser el que volen és cremar una etapa ràpid i ser grans abans d'hora?

– «En els anuncis, amb la manera de viure i d'expressar-te el missatge és que has de ser gran, has de viure, has d'accelerar l'edat que tinguis fins a arribar als 17 o 18 anys... I quan ets més gran et diuen que et posis cremes per semblar més jove. Sembla que el que és maco sigui només ser jove, de 18 i vint i pocs anys, i la



Àngel Daban, amb la seva inseparable guitarra, en una actuació recent. /L. SERRAT

resta no ha d'existir... les models han de ser d'aquestes edats, i sembla que ens retallin per tots costats... Intento despertar l'esperit crític i que la gent s'ho planteji.»

– És molt diferent tocar en una gran ciutat o en un poble petit?

– «Molt. Moltes vegades quan vaig a tocar a una escola de Barcelona em diuen: 'Ho farem al pati'. Jo sóc de Girona i pots ser tinc una concepció antiquada del que és un pati, però per mi un pati no és una terrassa en un cinquè pis. I m'hi he trobat mol-

tes vegades, que demano on és el pati i em diuen: 'Agafa l'ascensor i ves al cinquè pis...', i puges i és un espai obert, amb el terra enrajolat vermell que agafa tota l'assolellada del dia, i envoltat d'una xarxa metàl·lica molt alta perquè les pilotes no caiguin a baix, i fa la sensació de ser en una gàbia... I, en canvi, vas a una escola rural i un pati encara és un pati, amb arbres, un espai ben obert, i els nens estan més desfocats.»

– Es defineix com a animador?

– «Això ve d'una època

«Potser és que tinc una concepció molt antiquada del que és un pati, però per mi un pati no és una terrassa en un cinquè pis, i a Barcelona m'hi he trobat força sovint. I els nens es tornen més agressius»

una sola paraula...»

– Hi ha hagut un boom en l'animació?

– «En aquell moment ja hi era, a totes les festes majors sempre hi havia festes per a mainada, i a més hi havia interès per buscar grups nous i coses noves. Recordo haver coincidit en un escenari amb en Tortell Poltrona, amb els de la Capsa Màgica i un altre que feia cercaviles, i col·laboràvem entre nosaltres, tocàvem peces junts..., era un boom molt fort i era exagerat, havies de dir que no perquè no tenies prou temps. Tothom volia fer coses per a la mainada, hi havia molta moguda.»

– No hi ha més diversitat ara?

– «Home s'ha diversificat, hi ha grups, solistes, duets, hi ha gent que fa música popular per a mainada, n'hi ha que potencien els contes, n'hi ha al teatre...»

– A l'hora de programar festes, encara n'hi ha que pensen que tot val per a mainada?

– «Sí, encara hi ha la idea que per als nanos tot s'hi val, i m'he trobat en alguna situació curiosa. En un poble em van trucar per fer animació per a mainada, i quan ja havia dit que sí, l'endemà em van dir: 'Escolta, ens interessa que facis l'ofici, i concert al vespre i si tens algunes sardanes cantades...' I és que també passa que contracten una orquestra que fa l'ofici, les sardanes, i de passada, l'animació, me n'he trobat de conegudes... musicalment ho fan bé, però no connecten.»